

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Stepniak.; Stepniak [i.e. Sergei Mikhailovich Kravchinsky] ; oversat af E. Drachmann.

Titel | Title:

En Nihilist

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : John Martin, 1910

Fysiske størrelse | Physical extent:

190 s.

DK

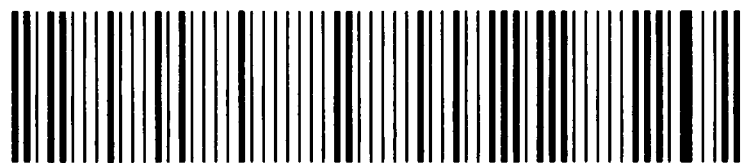
Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58,- 409

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 14277 0

+ REX

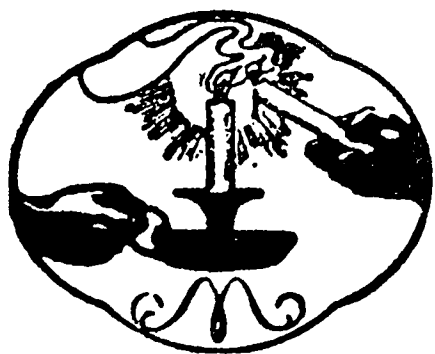
MARTINS HALV-UDGAVE
KRONE

Stepniak

En Nihilist

JOHN MARTIN'S
FORLAG

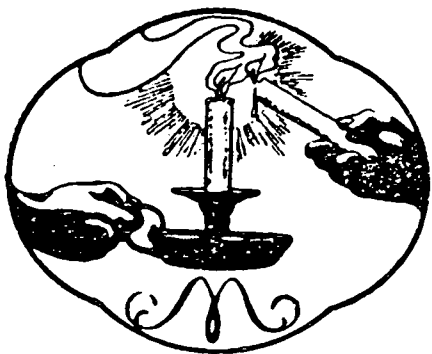
KØBENHAVN
MCMX

STEPNIAK

EN NIHILIST

OVERSAT AF

E. DRACHMANN

JOHN MARTIN'S FORLAG

KØBENHAVN — MCMX

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

FØRSTE DEL

De Troende.

I. KAPITEL.

I det lille Værtshus i Genf, hvor Russerne plejede at have deres Tilhold, nød Helene hurtigt sit beskedne Aftensmaaltid uden som sædvanlig at drikke en Kop Kaffe dertil — en Luksus, hun ikke havde nægtet sig lige siden den Dag, hun havde faaet sine Elever i Russisk. Men i Aften maatte hun skynde sig; et længe ventet Brev fra Rusland laa gemt i hendes Lomme. Hun havde for et Øjeblik siden faaet det af den gamle, hvidhaarede Urmager, til hvem hele hendes udenlandske Korrespondance blev adresseret, og hun brændte af Utaalmodighed efter at erfare de Nyheder, som det i al Almindelighed maatte indeholde, og efter at faa det overbragt til sin Ven Andrey, hvem det dog fornemmelig angik.

Hun vekslede nogle Ord med en anden landflygtig, krydsede imellem de mange Rækker smaa Borde, ved hvilke der overalt sad Mænd i Arbejdsbluser, og naaede ud paa Gaden. Klokken var kun halvsyv, hun var sikker paa at træffe Andrey hjemme. Han boede i Nærheden, og efter fem Minutters Forløb befandt Helene sig uden for hans Dør. Hendes smukke, noget stillestaaende Ansigt havde faaet en let Farve af den hurtige Gang.

Andrey var alene, i Færd med at gøre Uddrag af en Statistik, som han benyttede til Grundlag for den Artikel, han hver Uge skrev til et russisk Provinsblad. Han vendte Hovedet og rejste sig med udstrakt Haand for at byde sin Gæst velkommen.

„Her er et Brev til dig!“ sagde Helene, idet hun gav ham Haanden.

„Naa, endelig!“ udbrød han.

Andrey var en Mand paa seks-syv og tyve Aar med et alvor-

ligt, godmodigt Ansigt, lidt skarpt og regelmæssigt i Trækkene. Over hans Pande laa Spor af tidlige Sorger, og hans Øjne var ualmindelig dybe og tankefulde, men dette forringede ikke det Indtryk af Ro og Bestemthed, man fik af hele hans kraftige, velformede Skikkelse.

Der gled en let Rødme over hans Pande, idet hans slanke, muskelstærke Fingre med nervøs Hast rev Konvolutten op og fremdrog et stort Ark Papir, bedækket med Linier i vid Afstand fra hinanden, skrevne med en uregelmæssig, sammentrængt Haandskrift.

Helene, der ikke syntes at være mindre utaalmodig end han, gik hen til ham og lagde Haanden paa hans Skulder for ogsaa at kunne læse i Brevet.

„Det er bedre, at vi sætter os ned, Helene!“ sagde den unge Mand. „Du skygger for Lyset med dine Krøller!“

Det mere end tarvelige Værelse var kun sparsomt oplyst af en eneste Lampe, dækket af en grøn Papirskærm, saaledes at kun en Del af Brædegulvet, Benene paa nogle simple Stole og den nederste Del af en Mahogni Kommode — Værelsets fornemste Prydelse — var helt oplyst. Væggene, som var betrukne med gult Tapetpapir og prydede med et billigt Litografi af den schweiziske General Dufour, et Landskab, et Fotografi af Værtindens afdøde Ægteherre og hendes Eksamensbevis fra Skoletiden, indfattet i Glas og Ramme, var hyllede i et diskret Tusmørke, meget klædeligt for disse Kunstværker, men umuligt at læse i.

Andrey stillede endnu en Stol hen til det runde Spisebord, som var dækket med Bøger og Papirer, og drejede Lampeskærmen saaledes, at det Hjørne, han plejede at bruge som Skrivebord, var helt oplyst. Helene satte sig ved Siden af ham og saa nær, at hendes Haar undertiden berørte hans; men ingen af dem ænsede det, saa optagne var de af deres Tanker.

Helene var den første, der talte; med en Kvindes hurtige Blik var hendes Øjne lynsnart gledne hen over Papiret.

„Der staar intet i det Brev!“ udbrød hun. „Bare Snak! Det er ikke Umagen værd at spille sin Tid med at læse det!“

Hendes Udtalelse syntes, hvor besynderlig den end kunde lyde, ikke at anfægte hendes Kammerat; thi han svarede roligt:

„Vent bare! Jeg kender Georgs Haand, og han plejer i Almindelighed at have noget særligt at bemærke. Det vil i hvert Fald ikke tage lang Tid at læse det.“

... „Min kære Andrey Anempoditstovitsch, jeg vil i al Skyndsomhed fortælle dig — — hm! hm! — — grundet paa den ual-

mindelige strenge Frost — — hm! hm! — — Faarene og Ungkvæget — — hm!“ mumlede Andrey, idet han hurtigt gled hen over Linierne.

„Naa, her kommer noget om Familien — — — Lad os se, hvad han skriver!“

„Med Hensyn til min Familie — — —“ Andrey læste med monoton, refererende Stemme — — „kan jeg fortælle dig — — min Søster Kate har giftet sig — — — hvem hun lærte at kende i Efteraaret — — han viste sig at være en Mand uden Principper eller Æresbegreber, som — — — og værre endnu — — — bundulykkelig — — Jeg vilde aldrig have troet om hende — — Fader er meget nedbøjet og — — graahaaret. Vort eneste Haab er den alt lægende Tid, alle ulykkeliges barmhjertige Trøster — — —“

Den patetiske Sætning blev afbrudt af et lystigt Latterudbrud af Helene eller Lene, som hendes Ven kaldte hende.

„Det er let at se, at det er skrevet af en Digter!“ sagde hun.

Uden at lade sig anfægte af hendes malplacerede Lystighed fortsatte Andrey i noget hurtigere Tempo og mumlede Slutningen af Brevet mellem Tænderne.

„Nej, du har Ret! Det er ikke værd at læse,“ sagde han, uden dog at vise noget Tegn paa synderlig Skuffelse, men saa sig om i Værelset, som om han søgte efter noget.

„Der er den!“ udbrød han og greb en lille, sort Flaske, der stod paa Kamingesimsen ved Siden af den lille Spirituslampe, hvorpaa han kogte sin Te om Morgen.

Helene rakte ham en Glasbørste, medens han omhyggeligt glattede Brevet ud. Derpaa dyppede han Børsten ned i Flasken og lod den et Par Gange glide hen over Papiret foran sig.

De sorte Linier, skrevne med almindeligt Blæk, forsvandt, som fortærede af den ætsende Saft. Et Øjeblik vedblev Papiret at være tomt, men saa blev pludseligt alt Liv og Bevægelse. Som draget frem af en usynlig Haand myldrede det frem overalt — her, der og alle Vegne! Bogstaver, Ord, Sætninger formede sig og stillede sig i Rækker som et Kompagni Soldater, der, naar Alarm-signalet lyder, styrter ud af deres Telte for at indtage deres Plads i Geledderne.

Saa ophørte Bevægelsen; Bogstaverne stod stille. Hist og her ude i Randen kæmpede endnu et enkelt forsinket Ord eller Bogstav for at bryde sin Vej igennem det tynde Dække, hvorunder det laa skjult, og smuttede ubemærket paa sin Plads ved Siden af sine mere rapfodede Kammerater; men den øverste Del af Arket var i fuldstændig Orden. I Stedet for de tidligere intet-

sigende Ord stod der nu tætsluttende Rækker, skrevne med en fast, sikker Haand, parate til at aabenbare det Budskab, de saa trofast havde bragt det unge Par, der nu med blussende Kinder og tindrende Øjne stod lænede over Bordet.

„Lad mig læse det for dig!“ udbrød Helene, og førend Andrey kunde faa sagt et Ord eller paa anden Maade forsvare sin Ejendomsret, havde hun grebet Brevet og begyndt at læse:

„Kære Broder! Vore Venner har overdraget mig at besvare dit Brev og sige dig, hvor fuldstændig vi alle billiger dit Ønske om at vende tilbage til Rusland. Jeg kan forsikre dig om, at Længslen efter at se dig iblandt os har været stærkere, end du formoder. Men vi har tøvet med at kalde dig tilbage, fordi vi kun alt for vel kendte de Farer, som du i Særdeleshed er udsat for her. Vi vilde vente til det yderste med at sende Bud efter dig. Nu er dette Øjeblik imidlertid kommet.

„Selvfølgelig kender du gennem Aviserne vore sidste Sejre, men du ved rimeligvis ikke, hvor dyrt de er købte! Vor Liga har haft svære Tab; nogle af vore bedste Folk er omkomne. Politiet tror, at de fuldstændig har knust os; men selvfølgelig skal vi nok arbejde os op igen. Der er mange rede til at slutte sig til os; men de er endnu uprøvede. Vi kan ikke længer undvære din Hjælp, derfor kom! Vi venter alle med Længsel paa dig, de gamle Venner, som ingen Sinde har glemt dig, og de nye, som er lige saa utaalmodige som vi efter at byde dig velkommen iblandt os. Kom altsaa saa hurtig, som du kan!“

Helene standsede. Hun glædede sig paa Andreys Vegne; thi hun var ham en god Ven, og idet hun saa op paa ham, ligesom indesluttede hun ham i et Blik fuldt af Forstaaelse og Godhed.

Men hun saa kun hans tætklippede, sorte Haar, stift som en Hestemanke. Han havde trukket sin Stol lidt væk fra Bordet og lænede sig over dens Ryg med Hagen støttet i Haanden, tilsyneladende hensunken i Beskuelsen af nogle Render i de Fyrretræs Gulvbræder. Hun fortsatte sin Læsning.

Brevet omhandlede temmelig bredt flere mere abstrakte Sager, paaviste derpaa de betydelige Forandringer, der i den senere Tid var foregaaede i den praktiske Politik, og nævnede de foreløbige Forholdsregler, Partiet i den Anledning agtede at tage.

„Alt dette,“ sluttede den skrivende, „vil vistnok forbavse dig — ja maaske endog i Begyndelsen krænke dig; men jeg tvivler ikke om, at du som en praktisk Arbejder i Sagen i Løbet af kort Tid vil indse det rigtige deri — —“

Her maatte Helene vende Bladet og blev brat afbrudt i sin

Læsning ved det første fingerede Brevs meningsløse Indhold. Hun havde glemt, at denne Side endnu ikke var vasket bort, og det virkelige Indhold saaledes endnu ikke kommet til Syne. De første Ord, som hun saaledes uvilkaarlig læste, virkede paa hende som en kaad Farce midt i et Sørgepil.

Hun greb Børste og Flaske og vædede de tiloversblevne Sider. I Løbet af nogle faa Minutter var de undergaaede samme Forandring som den første; dog havde de et noget andet Udseende. Den sædvanlige flydende Haandskrift blev her afbrudt af lange Rækker Cifre, som øjensynlig indeholdt ganske særlig vigtige Meddelelser. Cifferskriften benyttedes som yderligere Forsigtighedsregel over for Politiet, for det Tilfældes Skyld, at det skulde fatte Mistanke til Brevet og ikke nøjes med at gennemlæse det, men benytte kemiske Præparater for at se, om det muligvis skulde indeholde skjulte Meddelelser. Cifferskriften var i Begyndelsen anvendt lejlighedsvis, idet enkelte Grupper af store, tætskrevne Figurer ragede op over den almindelige Haandskrifts regelrette Linier som Buske og Træer paa en Græsmark; men efterhaanden blev Cifrene talrigere, indtil de midt paa tredje Side dannede en hel tæt Skov, som en Logaritme-Tabel, uden nogen som helst Interpunktion eller Afbrydelse.

„Se dog Andrey! Det er en hel Svir for dig!“ udbrød Helene og pegede paa Cifrene. „Jeg er vis paa, at Georg har anvendt dem saa rigelig bare for at glæde dig!“

„En smuk Vennetjeneste!“ svarede Andrey. Han hadede at tyde Cifferskrift og plejede at sige, at dette Arbejde for ham var en Slags korporlig Revselse.

„Ved du hvad!“ vedblev han, „dette Stykke Arbejde vil tage os mindst seks Timer!“

„Aa nej, ikke slet saa længe, du dovne Fyr! Vi to tilsammen skal nok klare det paa langt mindre Tid.“

„Men jeg er kommen noget ud af Øvelsen. Du maa skrive Nøglen op for mig!“

Helene gjorde straks, hvad han bad om; hvorpaa de — hver især bevæbnede med et Ark Papir — satte sig til Arbejdet. Det var langt fra let gjort. Georg plejede at bruge Partiets dobbelte Cifre; de oprindelige Figurer i Brevet skulde ved Hjælp af en Nøgle omdannes til andre Figurer, og disse igen ved en anden Nøgle tydes i Ord. Denne Forvandlingsproces fordrede en uendelig Mængde Tegn for hvert enkelt Bogstav i Alfabetet, men havde den Fordel at gøre Cifrene absolut sikre mod Opdagelse, selv over for Politiets allersnildeste Forsøg. Men hvis der i denne

Skrivemaade var indløbet blot den ringeste Fejl, blev den ofte til et Mystorium ogsaa for den, for hvem den var bestemt.

Som det sømmer sig for en Digter, var Georg langt fra noget særligt Mønster paa Agtpaagivenhed og Paapasselighed, og hans Venner blev ofte drevne til Fortvivlelse over hans Breve. Enkelte af hans Cifre nægtede med sand Haardnakkethed at blive til andet end stønnende, pustende, hvæsende Stavelser, af hvilke det syntes rent utænkeligt at forme et kristent Ord. Og som for rigtig at drille forekom disse Hieroglyffer altid paa Steder, hvor hvert Ord var eller syntes at være af allerstørste Vigtighed og Interesse.

Uden Helenes Hjælp vilde Andrey ofte have fortvivlet; men den unge Pige var en øvet Ciffer-Læser og havde et eget Talent til at gætte, hvad der manglede. Naar han ganske modløs foreslog hende at opgive denne eller hin Sætning som haabløs, tog hun begge Ark Papir i sin Haand og gættede ved en Slags Inspiration, hvor det var, at Georg havde gjort Fejl.

I mindre end to Timer havde de tydet de spredte Cifre i Brevet. De gav Oplysning om de nærmere Enkeltheder ved Andreys Rejse, idet de nævnede Navne og Adresser paa de Folk, som han skulde henvende sig til ved Ankomsten til St. Petersborg og ved den russiske Grænse. Andrey afskrev omhyggeligt alle Adresserne paa et lille Stykke Papir, som han gemte i sin Portemonnæ, for at lære dem udenad, inden han rejste.

Nu havde de den samlede Mængde Cifre tilbage at tyde. De forstod, at det nu drejede sig om et andet Tema, sandsynligvis af en særlig farlig og kompromitterende Natur, siden den skrivende havde gjort sig den Ulejlighed at omskrive hvert eneste Ord i Cifre.

Hvilke blodige Hemmeligheder kunde ikke denne Skov skjule? Andrey stirrede paa den, opsat paa at gætte. Men Skoven bevarede trofast sin Hemmelighed og saa trods sin lunefulde Forskelligartethed irriterende monoton og stum ud.

Efter nogle faa Øjeblikkes Hvile, gav de sig med fornyet Iver i Lag med deres Arbejde og tydede — Stump for Stump — den skjulte Mening.

Som det endelige Resultat af Decifreringen nedskrev Andrey møjsommeligt Bogstav paa Bogstav. Naar han havde Ord nok til en Sætning, læste han den højt for sin Hjælperske. Men allerede de første Ord berørte ham saa smerteligt, at han ikke var i Stand til at afvente Slutningen af Sætningen.

„Jeg er vis paa, at der er noget galt fat med Boris!“ udbrød han. „Se engang!“

Helene saa hurtigt ned paa Papiret, som han rakte hende, og derpaa paa sit eget. Det var uden for al Tvivl — det drejede sig om Boris — en af Partiets dygtigste og mest indflydelsesrige Mænd —, og Begyndelsen af Sætningen klang uhyggeligt nok — værre endnu, end Andrey formodede; thi hun gættede straks, hvilke to Bogstaver der vilde følge; men hun tav klogelig stille og vedblev at diktere.

„Fem — tre —.“

„Syv — ni,“ svarede Andrey og saa i Nøglen efter Bogstavet.

„Skynd dig!“ raabte Helene utaalmodigt. „Ser du ikke, at det er et *a*?“

Det ildespaaende *a* blev nedskrevet af Andrey.

Det følgende Bogstav var et *r*, hvilket var endnu værre.

Det tredje, det fjerde og det femte Bogstav blev skrevet, og deres sidste Tvivl — hvis de i det hele taget havde haft nogen — forsvandt. Uden at veksle et eneste Ord mere vedblev de med feberagtig Iver at tyde Skriften, og efter nogle Minutters Forløb læste de begge, — sort paa hvidt:

„Boris er for nylig bleven arresteret i Dubravnik.“

I stum Forfærdelse saa de paa hinanden.

„I Dubravnik! Hvad Pokker havde han at gøre i det fordømte Dubravnik?“

„Lad os gaa videre,“ svarede Helene, „maaske faar vi det at vide. Der maa sikkert nok være nærmere Oplysninger om hans Arrestation!“

Atter optog de deres irriterende langsomme Arbejde, og i Løbet af en ti Minutters Tid, som forekom dem at være en Time, havde de igen tydet et Par Linier. Deraf fik de at vide, at Boris tillige med to andre Venner, efter en haard Kamp med Politiet, var bleven tagen til Fange. Det var ikke meget; men tilstrækkeligt til at sige dem, at Sagen var fortvivlet. Hvorledes Boris' Andel end havde været i Kampen, saa var han en dødsdømt Mand. I Følge en ny Lov, som var traadt i Kraft, blev enhver, der havde taget Del i disse Fægtninger med Politiet, straffet med Døden; og Boris var ikke den Mand, der nøjedes med at være Tilskuer, mens de andre sloges.

„Stakkels Zina!“ sukkede de begge; Zina var Boris' Hustru.

Efter en kort Pavse nedskrev Helene atter en Række Figurer, som i Løbet af nogle Minutter viste sig at være Navnet paa den Kvinde, hvis Lod de netop havde beklaget — Zina.

„Zina! — — Kan det være muligt?“ udbrød Andrey. Hans første Tanke var, at ogsaa hun var arresteret. Men efter andre

fem Minutters ængstelig Spænding saa han, at han havde taget fejl.

„Zina“ — stod der — „er rejst til Dubravnik for at undersøge Terrainet og se, hvad der kan gøres for at frelse Boris.“

„Gudskelov, at de tænker paa det! Det er godt og en Grund mere for mig til at skynde mig hjem,“ sagde Andrey.

Efter Meddelelserne om Boris fulgte en Liste over andre Ofre, som i den senere Tid var faldne i Politiets Hænder. Derefter omtaltes de forestaaende Forhør og de ubarmhjertige Domme, som man ad hemmelig Vej igennem Kontorerne allerede havde faaet at vide. De sørgelige Nyheder om de fængslede Venner blev kortelig opramsede i samme forretningsmæssige Tone som Rapporterne over de døde og saarede efter et Slag.

Det var Bagsiden af den underjordiske Kamp, der som en mudret Strøm, Draabe for Draabe, sivede frem; det var ikke muligt at svælge denne bitre Drik paa én Gang. Ved enkelte særlig sørgelige Nyheder kunde de to Venner ikke undlade at veksle et Par Ord; men forøvrigt fortsatte de i Tavshed deres Arbejde og beholdt deres Følelser for sig selv.

Det gik nu langt raskere fra Haanden end før. Georgs Cifre blev mere tydelige, og Decifreringen foregik næsten uden Standsning.

Efter de sørgelige Beretninger om Tab og Lidelser kom man til et lysere Tema. Georg omtalte kortelig, men med den glødende Tro og Overbevisning, der var ham egen, de hurtige Fremskridt, Partiet i al Almindelighed havde gjort, og fremhævede den stærke aandelige Gæring, som sporedes overalt.

„Ja, det vil ikke vare længe, førend der sker noget stort!“ udbrød Helene begejstret og rejste sig for at rette de stivnede Lemmer ved at gaa frem og tilbage i Værelset. Pludselig greb hun Brevet, tørrede det omhyggeligt over Lampen og strøg en Svovlstik for at antænde det.

„Aa nej, lad være!“ sagde Andrey hurtigt.

„Hvorfor? Har du ikke skrevet alle Adresserne op?“

„Jo; men jeg kunde have Lyst til at beholde Brevet lidt endnu.“

„Hvorfor? For at det skulde falde i uvedkommendes Hænder?“ spurgte Helene skarpt.

Andrey svarede, at i Schweiz var disse strenge Forholdsregler overflødige; men det var ikke let at overbevise den unge Pige; thi som alle Kvinder, der er indviklede i en Sammensværgelse, overholdt hun strengt de vedtagne Forskrifter.

„Maaske er du tilgængelig for et Kompromis?“ spurgte hun tøvende.

Hun rev den første Halvdel af Brevet af, den, som indeholdt de rent personlige Meddelelser, og udkradsede omhyggeligt de enkelte Cifre.

„Det er formodentlig dette, du vil læse?“ spurgte hun.

„Naa ja, jeg gaar ind paa dit Kompromis! Unægtelig synes jeg bedst om denne Del og fratræder min Fordring paa Resten,“ svarede Andrey, medens den unge Pige knælede ned foran Kaminen og omhyggeligt brændte Levningerne af Brevet tilligemed de to Ark, hvorpaa de havde løst Cifrene.

Da Helene havde bragt sin Samvittighed til Ro, indtog hun atter sin Plads.

„Altsaa, du skal rejse fra os, Andrey “ sagde hun drømmende.

Der var en større Varme end ellers i hendes Stemme og i det Blik, hvormed hendes ærlige, klare, blaa Øjne saa paa Andrey. For dem, som bliver tilbage, er det altid vemodigt at se en Mand i Færd med at forlade sit sikre Eksil for paa ny at risikere Livet i Czarens Riger.

„Tager du snart af Sted?“ spurgte hun.

„Ja,“ svarede Andrey. „Pengene og Passet vil kunne være her om tre, fire Dage, haaber jeg, og det er tilstrækkelig Tid til mine Rejseforberedelser.“

Efter en næppe mærkelig Pavse tilføjede han:

„Jeg vilde ønske, at jeg vidste, om de allerede er komne under Vejr med hans Navn?“

„Om hvem taler du?“ spurgte den unge Pige og saa op.

„Om Boris naturligvis!“

„Jeg kan ikke tænke mig, at de saa snart skulde have udfundet det,“ svarede Helene. „Boris har aldrig før været i Dubravnik. Desuden vilde Georg have omtalt en saa vigtig Kendsgerning.“

„Gid du havde Ret,“ svarede Vennen. „Det vilde være saa langt lettere at hjælpe ham! Men lige meget — det vil ikke vare længe, førend jeg ved Besked om alt.“

De fortsatte Samtalen rent forretningsmæssigt. Den unge Pige havde øjensynlig en Del personlig Erfaring i at smugle eksilerede Landsmænd ind i Rusland, og omendskønt hun var adskillige Aar yngre end Andrey, gav hun ham dog mange værdifulde Raad.

„Naar du nu atter er inde i Malstrømmen, saa lov mig ikke helt at glemme os her,“ sagde Helene med et Suk. „Skriv af og

sluttede han at spadsere ud i den smukke Foraarsnat. Han slukkede Lampen, laasede Døren efter sig og listede stille ned ad den mørke Trappe.

II. KAPITEL.

Ved Grænsen.

Samuel Susser, almindelig kaldet „Røde Sam“, Formand for Smuglerne og Værtshusholder i Ishky, en Landsby paa den lithauiske Grænse, betjente sine Gæster med sædvanlig Paapasselighed. Hans aarvaagne Øje bemærkede øjeblikkelig, naar en af dem følte Tørst, og hans øvede Haand skænkede aldrig nogen Sinde en Draabe Øl mere, end der akkurat udkrævedes, for at Glasset skulde synes fuldt, medens der i Virkeligheden manglede saa meget som vel muligt. Hans livlige Aand var for Øjeblikket beskæftiget andet Steds, idet han fulgte Iltoget, som fra St. Petersborg Mil for Mil nærmede sig Grænsen.

Han havde om Morgenens faaet Telegram fra David Stirn, en Student af jødisk Afstamning, som stod i Forbund med „Goiserne“ (kristne Oprørere) imod Autoriteterne og nu bevogtede Grænsen for dem. I et forud aftalt Sprog havde David meldt, at han kom med Aftentoget og havde tre Kammerater med, som skulde „bringes over“.

Tre Personer à ti Rubler pr. Hoved er ingen ilde Dagsindtægt; men alligevel gjorde „Røde Sam“ Regning paa at faa lidt mere for sin Ulejlighed. Det var netop i Udskrivningstiden, og der blev ved Grænsen taget særlige Forholdsregler for, at de unge Jøder ikke skulde løbe væk fra Militærtjenesten. En ærlig Smugler havde under saadanne Forhold Ret til at vente en ekstra Ducør; men det gjaldt om at være forsigtig over for saadan en Gnier som David. Og dog var han ingen daarlig Kunde denne samme David. Et skarpt Hoved, ægte Jødeblod, som overalt i Verden vilde gøre sin Race Ære. Han var efter al Sandsynlighed Fører for „Goiserne“, en rask Knøs, som nok vidste, hvor han var hjemme. Uden Tvivl havde han en Fremtid for sig, og en ærlig Smugler behøvede intet at frygte ved at staa i Forbindelse med ham. Han forstod at holde Mund og var Mand for at staa ved sit Ord; men han kunde prutte og tinge om en Øre, ligesom en Zigeuner paa Hestemarkedet.

